

РЕШЕНИЕ

№ 5963

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 27.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2069** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на Г. В. Л., срещу Решение № ПИ-21/21.01.2020 г. на директора на ТД на НАП-гр. С., в частта, с която е оставена без уважение подадената жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С190022-022-0121772/20.12.2019г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С. .

В жалбата са изложени твърдения, че оспореното решение е незаконосъобразно и постановено при съществени процесуални нарушения. Развити са подробни съображения в полза на поддържаната теза. В съдебно заседание жалбоподателя е радовно призован, представява се от адв. Б., който поддържа жалбата, претендира разноски, прави възражение за прекомерност на разноските на ответната страна.

Ответникът по жалбата - Директорът на ТД на НАП С., оспорва жалбата като неоснователна с релевиращи в тази насока съображения. В съдебно заседание ответника радовно призован, представява се от юрк. К., която оспорва жалбата, претендира разноски, прави възражение за прекомерност на разноските на ответната страна.

Административен Съд С. - град, Трето отделение, 60 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител

на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №7863/2005 г. срещу Г. В. Л., за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с Наказателно постановление №321/20.11.2002 г. на РВМС - С.. На длъжника е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение №7863/2005/000001/ 05.06.2012 г. С Разпореждане изх. №007863/2005/000003/21.01.2015 г. публичният изпълнител е допуснал присъединяване в производството на НАП за вземанията по Декларация №220021403286956/17.04.2014 г., Декларация №220011403689333/ 06.02.2014 г. и Декларация №220011304988967/21.02.2013 г. С Разпореждане изх. №007863/2005/000006/03.08.2015 г. в производството е присъединена и Столична община, за вземанията по Наказателно постановление №Н-332780/08.08.2014 г. и Наказателно постановление №Н-294980/10.11.2014 г. На 23.02.2017 г. е постъпило Възражение на основание чл. 171 от ДОПК, с вх. №13-59-00-152/23.02.2017 г. по регистъра на ТД на НАП, офис Н.. В отговор, с Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително събиране изх. №С170022-035-0189734/09.03.2017 г., производството е прекратено по отношение на вземанията по ГДД №1165/30.01.2007 г. на НАП. За обезпечаване на вземанията с Постановление изх. №С190022-022-0121772/20.12.2019 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], за сумата в размер на 318,33 лв. /триста и осемнадесет лева и тридесет и три стотинки/; запор върху безналични ценни книжа, притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централен депозитар; запор върху лек автомобил марка „Ф.“, модел „1300“, с рег. [рег.номер на МПС] , рама №[ЕИК], двигател № 965306, година на производство 1971 г.

Жалбоподателят оспорва по административен ред с жалба вх. №10-94-04-9/ 10.01.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С., офис Център Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 190022-022-0121772/20.12.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], за сумата в размер на 318,33 лв. /триста и осемнадесет лева и тридесет и три стотинки/; запор върху безналични ценни книжа, притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централен депозитар; запор върху лек автомобил марка „Ф.“, модел „1300“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама №117026436, двигател №965306, година на производство 1971 г.

Решаващият орган е приел жалбата за неоснователна, предвид следните съображения:

Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 190022-022-

0121772/20.12.2019 г. е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал. 4, т. 1 от ДОПК, като са спазени изискванията за форма и съдържание на акта посочени в чл. 195 и чл. 196 от ДОПК. Обезпечителни мерки се налагат, в случаите, когато без тях, ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение - аргумент от чл. 195, ал. 2 от ДОПК. От данните по административната преписка е видно, че от жалбоподателя не са предприети действия по погасяване на задълженията. Ето защо публичният изпълнител е пристъпил към обезпечаване на вземанията, с цел да съхрани имуществото на длъжника в неговия патримониум, като му отнеме възможността да се разпорежда с активите си и по този начин да гарантира събирането на публичните вземания.

Изложил е мотиви, относно доводите на жалбоподателя, че задълженията са погасени по давност, следва да се има предвид, че компетентен да се произнесе е публичният изпълнител. Това е така, тъй като изтичането на погасителната давност е способ за погасяване на публичните задължения по силата на чл. 168, т. 3 от ДОПК. Давността е институт на правото, чиито общи положения са уредени в Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, а според императивно установеното в чл. 120, ал. 1 от ЗЗД правило, давността не се прилага служебно. Съгласно чл. 225, ал. 1 от ДОПК, производството по принудително изпълнение на публични вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител, при наличието на посочените в горната норма хипотези.

Съда изцяло споделя мотивите на решаващия орган. Действително посочените законови разпоредби налагат извод, че ако задълженото лице има искане за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на изтекли по давност задължения, следва да го заяви първо пред органа по принудително изпълнение, който по силата на чл. 225, ал. 1 от ДОПК, разполага с компетентността да прекрати производството, ако счете, че възражението е основателно. Едва евентуален отказ на последния да признае изтичането на давността, подлежи на оспорване пред настоящата инстанция, по реда на чл. 266 - 267 от ДОПК.

Именно поради горното, в частта касаеща доводите за изтекла погасителна давност правилно и законосъобразно е разпоредено от директора на ТД на НАП С. жалбата да бъде върната за произнасяне на публичния изпълнител.

Налагането на заповед върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на длъжника, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касети и суми предоставени за доверително управление, се извършва чрез връчване на заповедно съобщение на банката - аргумент от чл. 202, ал. 1 от ДОПК. В конкретния случай публичният изпълнител е наложил заповед върху налични и постъпващи суми по банковите сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], като е изпратил Заповедно съобщение изх. №С 190022-003-0117812/20.12.2019 г., в което изрично е посочено, че не се запорират суми, представляващи трудово възнаграждение, обезщетение по трудово правоотношение, пенсията или стипендията - в размер до 250 лв. месечно. Указано е също, че при изплащане на сумите, е налице

задължение да се проверят по безспорен начин обстоятелствата по чл. 213 от ДОПК.

Предвид изложеното сумите, представляващи доход от пенсия, са несеквестируемо вземане, но само до размера на 250 лв. Всяка сума над този размер подлежи на принудително събиране за непогасените публични задължения, цитирани по-горе в образуваното изпълнително дело. Поради тези причини от страна на публичния изпълнител не са допуснати нарушения на императивните изисквания на закона.

Съдът споделя и мотивите на административния орган, че са неоснователни доводите на жалбоподателя, че лек автомобил марка „Ф.“, модел „1300“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама №117026436, двигател 965306, година на производство 1971 г. не е негова собственост. Съгласно разпоредбата на чл. 144, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ „собствеността на моторните превозни средства се прехвърля с писмен договор”, а ал. 2 от същата норма гласи, че при прехвърляне на собствеността на регистрирани автомобили, на регистрирани ремаркета с товароносимост над 10 тона, на регистрирани колесни трактори и на регистрирани мотоциклети с работен обем на двигателя над 350 cm³ подписите на страните трябва да бъдат нотариално заверени. В конкретния случай, жалбоподателят не е представил доказателства за прехвърляне на собствеността върху горепосочения автомобил. В административната преписка и в хода на съдебното производство от СДП - СДВР „Пътна полиция” няма постъпила информация за промяна в собствеността на МПС, нито са представени доказателства от страна на жалбоподателя в тази връзка.

В производството по реда на чл. 266- 267 от ДОПК директора на териториалната дирекция не може да осъществява контрол за законосъобразност върху постъпилите за принудително събиране актове. Контрол относно издаденото административно-наказателното постановление и постановената с него санкция може да осъществява единствено съдът - по аргумент от чл. 59, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С оглед изложеното съдът приема, Решение № ПИ-21/21.01.2020 г. на директора на ТД на НАП-гр. С. за законосъобразен административен акт, поради което и жалбата срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора ще следва при направено искане от страна на ответника да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. съгласно Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. В. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],

[жк], [жилищен адрес] вх.Г, ап.59 срещу Решение № ПИ-21/21.01.2020 г. на директора на ТД на НАП-гр. С., в частта, с която е оставена без уважение подадената жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С190022-022-0121772/20.12.2019г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С. .

ОСЪЖДА Г. В. Л., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 300 /триста/ лева разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: